

Ruth og Jens Bjørklund, sum eru í góðum árum, halda, at tey gjørdur sær sjálvum væl við at flyta til Føroya. Tey vildu ikki longu búgva í eini íbúð í einum donskum býi, heldur fara í eitt annað land og vera nærri nátturuni

Orð: Randi
Myndir: Kalmar

Seinastu árin hava vit høvrt nógvar søgur um fólk, sum eru flutt ur Føroyum, tí her er ikki so lætt at liva longur.

Tey flestu flyta til Danmarkar.

Men tað er eisini nokur, sum hóast kreppuna í Føroyum, halda hetta vera tað nógva betra landið at búgva í.

Donsku hjúnini Ruth og Jens Bjørklund hava ikki angrað eina løtu, at tey í vár fluttu til Føroya. Tey halda landið og fólk- ið her vera so einastandi- andi bæði so og so. Ruth og Jens vænta ikki, at tey nakrantíð aftur flyta aftur til Danmarkar. Tey hava tikið avgerðina at vera her fyrri lívið.

Nógvir danir eru fluttir til Føroya, tí tey hava fingið arbeiði her, og hava síðan fest røtur. Tey eru ikki komin higir fyrri at arbeiða, bara fyrri at vera her.

Fyrri nógvum árum síðan var Jens politistur, men hann fekk ein skaða undir arbeiði. Síðan hevur hann verið inval- idipensionistur.

Hann verið her áður Jens hevur tó ikki sitið hendur í favn síðan.

Hann hevur altíð dug- að væl til hendurnar, og hann legði seg tí eftir at arbeiða við fotofram- kallmaskinum.

Soleiðis bar tað á, at

Í Føroyum vilja vit vera

- Vit vænta at blíva her fyrri lívið, siga donsku hjúnini Ruth og Jens Bjørklund, sum í vár pakkaðu alt, tey áttu, og fluttu til Føroya

hann fyrri 8-9 árum síðan fyrstu ferð kom til Føroya at hjálpa Tima- myndum og hevur verið her fleiri ferðir síðan.

Í fjør samdust hann og Ruth um, at nú mátti okkurt henda. Tey hildu lívið vera ov stutt til, at tey vildu halda fram at búgva í eini býar íbúð í býnum Sorø, sjálv um tey búðu væl har. Hvør sær eiga tey bara vaksin børn, sum tey lítið hava sæð til kortini, tí tey hava so nógva um at vera.

- Vit kundu verið flutt til Bolivia, Suðurafrika ella okkurt heilt annað land, men eg helt, at vit skuldu fara til Føroya, sum eg alla tíðina havi verið so hugtakin av, sigur Jens.

Óg Ruth helt hví ikki, sjálv um hon einki visti um Føroyar út yvir tað, Jens hevði sagt henni.

- Tá eg var heilt ung,

droymdi eg altíð um at fara í okkurt annað land, men so fór eg í útbúg- ving, og børnini komu.

Áv tí at Jens hevði ar- beitt fyrri Tima myndir, var hann komin at kenna væl Jan Skæling og pápa hansara Gud- mund.

25 hús í boði

Jens ringdi tí til Gud- mund, sum mælti teim- um til at søkja eftir húsum til leigu gjøgnum Lýsingartorgið í Sosial- num.

Tey so gjørdur, og áðrenn tey vistu av, ringdu einir 25 føroyskir

húseigarar, sum vildu leiga út.

- Vit kundu ikki fara til Føroya fyrst at hyggja at

øllum hesum húsum, og tá ein sera fryntlig kona ein dagin ringdi og segði seg hava eini hús til leigui. Áðuvík, tóku tey av. Einasta treyt, tey frammanundan høvdu sett, var, at vegasam- band skuldi vera til Havnar, tí tey eru hóast alt býarfólk.

Tey tømdu íbúðina í eina bingju, sum fór umborð á Blik, og tey við sama skipi til Føroya.

Eitt sunnukvöld í mars mánaði stigu tey fótin á land í Havn, har kavin lá tjúkkur.

Nú flenna tey eftir øllum trupulleikum, sum tey beinanvegin rendu seg í.

Vitstu ikki, hvar Áðuvík var

Teir fyrstu dagarnar vóru tey í Havn, til tey fingi innbúgvíð til Áðuvíkar. Tað var eisini kavi, so bilurin slapp ikki niðan til húsini.

- Vit vistu ikki rættliga, hvar Áðuvík var, bara at bygdin var nærindis Runavík. Vit fóru úr bussinum í Runavík, fóru fyrst til handils og ætlaðu síðan at taka ein bil til Áðuvíkar. Men tað var ikki sum at siga tað at fáa hýravn.

Umsíðir komu tey til Áðuvíkar, og har fingi tey sera fjálga móttøku av øllum børnunum, sum komu at forýtnast. Børnini tuskaðu aftur og fram og hjálptu teimum við at bera inn.

- Ta góðu móttøkuna gloymavít ongantíð, siga Ruth og Jens, sum síðan altíð hava latið dyrnar

Jens hevur longu gjørt sín fyrsta bát, síðan hann kom til Føroya